

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew ćel

F.

Szerebiske njeđzelske łopjena.

Wudawa Ɣo kōždu Ɣobotu w Szmolerjez knihicizšczerńi w Budyschinje a je tam sa sčtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Na Ɣwjedžen semrjetnyh.

2. Tim. 4, 18.

Na tutej njeđzeli sačuwamy, so to njeje džěń kaž druhi — nad nim leži něščto wošebite, srudobne, mróczne. Hdžěž pak to cžlowjeť sačuwama, tam je tež žadanje, we wutrobje wošchemjenyh bjež a se srudobneho cžěmneho smyšlenja do wješelskeho pšchedadženyh bjež. To cžuja te wulke hromady luda, kiž na tajkim dnju won cžahnu na pohrjebnišcžę a Ɣebi žadaju po Bōžim Ɣłowje. Sčto chze předowanje Ɣmjertneje njeđzele? Wono chze tole žadanje stajicž a pomhacž, so bychu wutrobje wošchemjene byle. To chze tež to Ɣłowo teksta, kotrež Pawoť Ɣwojemu Timotheuškej pišče. To je tón trošcť:

Ɣo wščem horju na Ɣwěcžę nam wěcžna sbōžnosć sašwita!

1. To je nadžija a ničtō ju nam wšacž njemōže.

2. Hdžž Ɣebi my ju Ɣami njewošmjemy.

1. Horjo a srudoba stej kōto wokōto naš na tutym Ɣwěcžę. Szwět je doť žaloscžę a Ɣylšow. A to předuja nam te pohrjebnišcžę, hdžž Ɣo džęška horze Ɣylšy plakaja. Tam je stejal mandželski pšchi rowje droheje mandželskeje, tam Ɣu staršchi plakali pšchi rowje lubeho džěscžę, džěcži Ɣu lubeho nana, lubu macž k rowej pšchemodželi. A hdžž to njeběšče w tutym lěcžę, je bylo w sańdženym abo w přjedawšich lětach. Ɣolne horja a srudoby Ɣu lěta nascheho žiwjenja, a sčtōž jo hišcžę nashonil njeje, jo wěscžę hišcžę nashoni.

Sčto pak Ɣměmy my Ɣrajič wě wščem horju? Ɣo wščem horju na Ɣwěcžę nam wěcžna sbōžnosć sašwita. Tak widži to Pawoť pšched Ɣobu, hdžž won pišče: „Tōń Anjes budže mje tež wumōž se wšcheho šleho skutka a mi sbōžnje dopomhacž k Ɣwojemu njebjestemu kralestwu.“

Hdžž tež cžlowjetojo jeho wopuscžę, hdžž tež ma wjele pšchescžęhanja pšchětracž, tōń Anjes jeho wumōže. Wěcžna sbōžnosć junu sašwita. To je wěcžnje wěrnō a to nam ničtō wšacž njemōže. Wšcťitko druge Ɣo nam wošmje, njeh je to cžělo abo kublo, cžescž, žona a džěcžo. Nam Ɣo wošmje pšches cžlowjekow abo pšches cžaf abo pšches Ɣmjercž. Dale nadžija Pawoťowa niħdy nješahanibi. Bōh budže wutřecž wšcťitke Ɣylšy k jich woczow. My Ɣmy žiwi, hacž runje wumrjemy; my Ɣmy šjednocženi, hacž runje budžemy džěłeni. Ɣo wščem horju na Ɣwěcžę nam wěcžna sbōžnosć sašwita! Tu nadžiju nam ničtō wšacž njemōže.

2. Hdžž Ɣebi my tu nadžiju Ɣami njewošmjemy. Je to mōžno? Niz jenož mōžno, ale wono Ɣo wopravdže stawa. Sčtō to cžini? Sčtō bjerje Ɣebi Ɣam tajku nadžiju? Tōń, kiž Ɣam ruku na Ɣo škoži. Kať wjele je tajkich nješbožownyħ! Tež w sańdženym lěcžę Ɣmy hušto došcž wo Ɣampmordašcťwach cžitali. Wěšo je tōń Anjes Ɣam Ɣudnik. Ale to je wěšte: sčtōž to cžini, tōń Ɣebi Ɣam nadžiju bjerje. Přjedy Ɣu tajke cžěla khowali, woblicžo k wječjoru wobrocžene. To džęška hišcžę placži, woni hladaja nuts do hlubokeje nozy.

Sčtō bjerje Ɣebi Ɣam tu nadžiju? Niz jenož cži,

kíž rufu šami na šo šloža, ale tež cži, kotsiž njechadža do
Dejuka šwojeho Šbóžnika wěricž. Šchtóž njewěri, budže
šatamany. Njech cžlowješ bjes wěry šwoju nadžiju štaji,
na cžožkuli chze, wón je šjebany.

To šo wjazy pšcheměnicž njechodži pšchi tych šemrjetych,
kotsiž šu šo šami šjebali a nješku wěri. Kaž šu jo na=
makali, taš maja jo wěcžnje. Ale my móžemy hišchže
cžinicž, šo bychmy šbóžnje wumrjeli. Šchtó taš wumrje?

„Daj, šo bych trošchtnje widžil

W tej šmjertnej žalofczi,
Kaš šy šo ša mnje bēdžil
A wumrjel w šwojej kwi,
Dha na tebje chzu hladacž,
Čže dđeržecž š wutrobu
A twoju pomoz žadacž,
Taš wšchitžy šbóžnje mru.
Šamjeň.

K wobsamknjenju žyrkwineho lěta — na njedželu šemrětych.

Kaš š měrej pšchiudžemy?!

(Šef. 57, 2.)

Šlób (Šionst. št., 1. džel, cžo. 498): We rowje je mēr. —

Tu njepokoj je,
Šdžez šlóbč hruba š njeprawdu knježi,
A we šlym šwēt leži,
— Tu šlě šo cži dže.

Šdy š poloju džefch? —
Šdyž š Anješom bjes poroka šhodžil
Ššy, prawje šo wodžil
Š nim tu, — domoj džefch.

Anješ pošylnja cže
Na cžernjojtej žušbnika cžeri;
Wšchē kroczele mēri,
Džž pšchishoš kōnz je.

Duž nještrachuj šo!
Njech wotpocžink šlōdki cži kwoa,
Njech wēra je žiwa,
A nješkomudž šo! —

Dži š wotpocžinku
Do šomorki cžicheje mērny!
Šdyž Anješej byl šwērny
Ššy, doštanješch mšdu. —

Ššam šlubil cži je
Tvoj Šbóžnik a Wujednaš mity,
Šo š nim budžefch žiwy,
Šdyž šawoša cže.

Šlōš šlyšchecž šo da
Do cžēmneho junu raš rowa;
Čže š žiwjenju woša
Anješ, šotryž móž ma.

Čži wotemri dom
Ššo wōtžny we nješješkim rajū,
Šdžez šbóžni mēr maju,
— Dži š Wumožnikom!

Do rowa ša nim;
Šdyž na kōnz šy žiwjenja dōšhoš,
Ššy š bēdženja wušchoš,
— Džefch š radošcži š nim!

U.

Šswjaty je Bōh a njeda šo ša šmēch mēcz!

Na šemrětych dopomnjaza njedžela je pošlednja žyrkwineho
lěta, — lěšja 24. po šwj. Trojizy, šotrež epistola je š lista na
Galatiškich 6, 7—9 podata. Duž na nju tudy tež džiwojmy,
něšotre wobraški škiczejo, kiž runje pšchi šhutnym dženšnišchim roš=
hladowanju a rošpominanju jašo wužitne šo wobkručzeja:

A. Šedyn škalž bēšche rošwōlny cžlowješ a nješladasche,
šdyž pšches žiwjenje šašakowasche, ani horje ani dele. Šōnle muž,
něšotre njedžele šhētro pilnje na krusche plata džēšawšchi, mēješche
jeno hišchže malo štokow je šwojim cžolnikom šcžinicž, potom
bēšche hotowy. Šē šobotu popošdnju; móžefche hišchže džēška
wotrēšnyčž, po šwoju mšdu dōncž a šebi na to šlōšchtne njedželške
popošdnjo wušotowacž. — „Žona“, wōn šawoša, „budu nēš hnydom
hotowy!“ „Šechze-li Bōh“, jeho pobožna žona pšchijitaji. — „Aj“,
škalž šnapšchecžimi, „tež šdyž by njechaš, budu tola hotowy.“ Šōn
cžolnik nušnje pšches ničže šuwasche, ale štok bē pšchēšlyny, cžolnik
pod krošna dele padže. Muž hūēmny na šwoje nješbože pšches
šydo dele škocžiwšchi šo pšchi tym mješ podnožne šaty šwjefje a
šebi nohu šlama. — Traješche nēš 6 njedžel došho, doniž šwōj
kruh plata pošnje šhotowi. —

B. Š šhoštašni w Mewe Šepping, hrošny paduch a rubježnik,
wot wjazy lēt došho jemu pšchijudžene došholēšne šhoštanje wot=
pošučefche. Šenu njedželu bē wōn š druhimi šhoštanžami we wu=
štanwej žyrkwi na předomanju, šotrež duchowny š tych šlowow
džeržefche: „Še-li šo waš Ššyn wošwobodži, dha šcže wy prawje
šwobodni“ (Šan. 8, 36). — Šako Šepping š druhimi šhoštanžami
žyrkej wopušchcži, wōn škradžu š jenemu š nich džefche: „Čžu
cžornemu tola dopošafacž, šo móžefch šo tež bjes Ššyna wo=
šwobodžicž!“ —

Š nožy na to wōn šwōj wot dlēššcheho cžafša šem pšchi=
hotowany wuwal je šwojeje šawēry na šchtwōrthym poššhodže
wuwjedžizy šo pšches želešnu lēšyžu hižo dawno předy po=
nēcžim pšcherēšanu a rošpjatu pšchecžišchcža a šo potom po powjašu
š ložownych plachtow našufanym dele pušchcžefche. Šišchže njebē
paš položy žlubiny dožpil, dha šo powjaš roštorže, a Šepping
dele padnywšchi šebi šchiju šlama. —

To biblišške šlowo: „Njemylcže šo! Bōh šo njeda ša šmēch
mēcz!“ šo w tymle padže jara ručže dopjelni. —

C. 18. džēš meje 1866 we wšy D., njedaloko Šhyna, katholic
a ewangeliški w šorcžmje šedžo wo nabožnych wēžach žortowaschtaj.
Mješ druhim rēčž na bibliju pšchijudže; duž jedyn praješche: „Ša
šwōj džēš na pšchedaš dam“; — drugi džefche: „Ša šwōj džēš ša
krošch pšchedam“. — Šēdom bē tole hanjenje wuprajene, bēšche
jedyn teju wušmēmžow šo še štoša šwjefywšchi — cžēšo; šōn drugi
wušmēmž paš nahle ššhoriwšchi a po lēšarja poššlawšchi bē něšotre
hodžiny po tyni teho runja cžēšo. —

Duž, o cžlowcže, nježortuj!
A Bōhu ducha poššchuj!

—n.

Pſchi rowje lubnych.

Pſchi rowje lubnych sanjeſmy
Dženſ ſpěw wo dobywanju:
Tych běh je ſbóžnje ſkonjany,
Sich czěło dóndže t spanju;
Wſchě hylſy ſu nětk ſetrjene
A bėdženje je pſchětrate,
Sich w njebju króna debi.

Šmjercz, horjo, boloſcz wjazy njej,
Nětk mjelczi žałoſczenje;
Sich duſcha w hěcze ſalemskej
Žnje wěczne woſchewjenje;
Sim rjeńſche hřwětko ſaſhwěczi
We njewuprajnej ſbóžnoſczi,
O kaſ je jim tam derje!

Sich duch, ſa wěcznoſcz ſtworjent,
Pjerſchcz, popjel wotpoloži
A pſches hřmjercz domoj wołany
Šso t wſchſchim honam ſtoži,
Hdžez Boža hnada pſches Khrysta
Šchat jaſny wěru wobleka
A wěja měra palmy.

Duž hřwojim lubym popſchejczje
Sich ſbóžnoſcz w Božim raju,
Kž je hřwojeje kraſnoſcze
Šsej na hřwět nježadaju.
Šso wo to jeno ſtarajmy,
Šo my tež junu ſbóžni hřmy,
Hdžez dobyczje nam křwa!

K. A. Fiedler.

Troſcht pſchi rowach ſemrjetnych.

Hdyž hřwjaty japoſchtol Pawoł w 14. ſchtuczzy 4. ſtawa hřwo-
jeho 1. liſta na Theſalouſkich piſche: „Wěrimy-li, ſo je Jeſuſ wu-
mrjel a ſtanyl, dha tež Bóh tych, kiž wuſnyli ſu pſches Jeſuſa,
ſ nim pſchuwjedže“ — dha je to kraſny troſcht pſchi rowach naſchich
ſemrjetnych. Saſo woni mrějachy a žana pomoz njebč, žana móž-
noſcz wědomſtwa a luboſcze, jich drohe žiwjenje ſdžeržecz: dha
ſtejachmy ſtuženi pſchi jich czěle, mjecz w duſchi, woczki ſaczěmujenej
pſches hylſy. Ale hylſy dyrbjachy wuſthnycz, mjecz ſhubi hřwoju
rěſazu móž pſches wěrjaze ſhladowanje t njebju. Tehdy hřlyſchachmy
jich w duchu t nam rěczecz: Njepłaczczje, nam je loſk padnyl na
najluboſniſcho a hřo rjane herbſtowo doſtało; nam je loſko a nje-
bjeſzy derje, kaſ nam ſa žyłe žiwjenje bylo njeje.

A nětk my wjazy njepłakamy, hdyž na waſ ſpominamy, wy
ſbóžnje doſonjeni! Šſamo niž, hdyž na hěbje hladamy, na hřwoju
wulku ſchłodu, hřwoje parowanje, hřwoju hřamotnoſcz, hřwój czěmny
pſchichod. Wy hřmy bohacze troſchtowani pſches Khrystuſa. Wy
ſcže nam po czěle wſaczi; ale tón Knjeſ je nam woſtał, a naſcha
wěra nětk twjerdže ſteji, naſcha móž je pſchibyla. Wěcznje mēnjachmy
hylſy ronicz, jaſo woczki ſandželichcze, a hlej, tón Knjeſ nam je
ſetre. Njeſahojna ſdaſche hřo nam rana, kotruž waſche dželenje na-
dyri, a hlej, wona je ſawjaſana a ſažita. Bože hřowo a Boži
Duch, móž czapa, luboſcz człowjekow, wſcho je hřobu pomhala
t naſchemu ſmėrowanju. Nětko roſhmimy: W Božej ruzy dyrbi
tym, kotřiž jeho lubuja, wſchitko t lěpſchemu hřluzicz.

Haj, a tež wy ſcže nam woſtali, ſbóžnje doſonjeni! Czělnje
nam wſaczi, ſcže nam wy po duchu bliſzy. Wy ſcže hřo nam
jeno na krótki czap wotſhalili. Kaſ dołho budže tracž, dha

waſ jaſo wohladamy a ſmėjemy waſ wěcznje pola teho Knjeſa,
hdžez budžemy hřo jemu džakowacz a jeho hřwalicz ſa wſchitke
wodženja jeho luboſcze do wěcznoſcze.

F.

Scžiń mje wſchak ſbóžnu, o Jeſu.*

A Tebi ſhladuju, t Tebi hřch ſchoł,
Hdyž mje tyſchi czěmny tu doł,
Hdyž mje czmowa nadpadnje nóz,
Hodaj mi ruku, budž moja móž!
Scžiń mje wſchak ſbóžnu, o Jeſu!

Nimo je czahnyl nalětny ſpěw,
Wotpadał róžow luboſny kczěw,
Pſchichol je t naſhmu wichor a mřos;
Hodaj mi ruku a hřlyſch mój hřobž:
Scžiń mje wſchak ſbóžnu, o Jeſu!

Spěwy a róže, nětk w božemje!
W njebjeſach budže wſcho rjeniſche.
Do njebjeſ pomhaj, Jeſu, mi hřam,
Hodaj mi ruku, mje dowjedž tam!
Scžiń mje wſchak ſbóžnu, o Jeſu!

* Spěwa hřo hřwjedžen ſemrjetnych w Miſchalſkej žytkwi w Budyſchwinje na
něſchporje.

Kſchesczijske wopomnjenje hřmjercze.*

Knježe, wucz naſ wopomnicz, ſo wumrjecz dyrbimy, ſo
hřchmy mudri byli! Pſalm 90, 13.

Šchtóžkuli tež hřy, mój czitarjo, hiſchcze hřy ſo mnu na tym
puczju, kotryž mamy tu po Božej hřwjatej woli hřhodžicz; ale tón
pucz ſmėje tónz. Na naſ czapa row, tale wuſta, puſta komorka w ſemi,
do kotrejež hěbi ničžo wot hřwojich kublow, ničžo wot teho, ſchtož tu wu-
žiwamy a na czimž mamy wjeſele, ničžo wot hřwojich wědomoſczow,
hřwojeje czěſcze, žaneho wot tych, kotrychž tu na ſemi lubujemy,
hřobu wſacz njemóžemy. Šſmjertny titel je wſcho, ſchtož nam hřobu
dadža. Wobłėdnjene, ſproſtnjene czěło do rowa položa, czěrwjam
t žyrobje. Wo kóždym płaczki: „Saſo hřon ſandže, taſ tež wón nje-
budže namałany; a jaſo nózne widženje czeknje. Kotrež woło jeho
widžiko je, njebudže jeho wjazy widžicz, a jeho měito njebudže jeho
wjazy wohladacz.“ Šiob 20, 8. 9. Pſchihřluſchecſch-li t tym, kiž
hřu ſtari, žiwjenja hřczi a wuſpróžnjeni hěbi po wotpoczinku žadaju;
abo džeich-li, drje hiſchcze w polnej mozy ſtejo, tola ſe hřylniſchimi
krocželemi hřwojemu hřwjatofej napschecziwo, dha drje budžeſch hěbi
ſo mnu prajicz: daloko wot rowa njeſhym. Štejiſch-li pał w kczěja-
zym nalěczju hřwojeho žiwjenja, dha hřo njetroſchtuj t tym, ſo
wužiwaſch polneje ſtrowoſcze ſo je twój křód ſpěſchny, ſo hřy hiſchcze
daloko wot rowa; njenařecz hřo, ſo móžeſch hřwětnje wjeſela wužiwoacz
a ſo je czapa doicz, hřo wobrocžicz. Šchtó dha czi ſa to ruſuje,
ſo je twojich krocželow do rowa hiſchcze wjele ſtow? Młodženzo,
ty hřy rowu runje taſ bliſko, kaſ hřablatty ſchėdžiwz; abo wěſch,
ſo jemu na pſchewodženje pódžech? Dopomá hřo na młodženza
w Nainje! (Luf. 7, 12.) — Dži na pohřebniſchczo, na kotrež chzeſch,
hladaſ na rowowe hřorki, ſtare a nowe, a hlaj, ty pytnjeſch, ſo
pod nimi njepja jeno žiwjenja hřczi, wobſtarni, ale tež tajzy, kiž
w młodych, haj w jara młodych lėtach wotemrjechu. Tu widžich,
ſo je wěrnno: Dženſa ſcže wy czěrwjeni, jutſje hřnadž ſcže morjeni.

* Wu we hřwojim czapu wot towarſtwa ſa ſnutſk. miſionſtowo w Miſtej
wudate, wot ſararja Kruſchwiſzy w Boreſchczi pſcheložene a tudy na žadanje
F.

Tónle wotomil je twój, ale hač tež bližšči, to je njewěšte. Nasche dny su na dwón wotměrene wot Knjesa nad žiwjenjom a smjerczu, a kóždy rospomnjaty kšesćijan praji (1. Sam. 20, 3): „Kročel je lědom mjese mnu a mjes smjerczu.“ Kač husto dha so dopomnjesch na posledni džen? Kóždy kšesćijan dyrbi s wěrnosću spěwacž móž: „Bóji, smjertny dnjo, ty wožiwjenje, ty dasch mi wjetšche smjertelenje, hač narodny džen dawasche!“ 579, 2 — Ale to žadny njemóže prajicž, kiž so njeje s noweho narodzil. Ach, pschistuř k Bohu sam w pokucze a srudobje, so poniž wutrobnje, kaž žada we swojej wuczbje: rjekni: Božo k pokucze a k wěry pomhaj mi! Duž budžesch prawy tu, tam pač džesch k sbóžnosći. (148, 11.) —

Esy žiwj abo morwy?

Sa žiwjenje morwy je falschny kšesćijan. Wo nim płaczi: „Ty masch mjeno, so su žiwj, ale su morwy.“ (Sjem. Jan. 3, 1.) Dyrbi czi to dopokasacž? Posłuchaj!

Schtož je žiwe, pyta zhyrobu. Čłowjek, tač rucze hač so narodzi, dzerži so k macžernym nadram. Psches wěru su duchownje žiwj. Bože słowo je wěrna zhyroba. Esy-li w duchu žiwj, dha požadasch rosmone čiste mloko Božeho słowa jako nětk narodžene džěcžatka, so by wot njeho pschibjeral. (1. Pětr. 2, 2.) Starosč, prózowanje a njeměrne džělo, kiž na kničomnosče naložisch, tač so czi Bože słowo wostudle bywa, to dopokasuje, so hiščcže njejsu k nowemu žiwjenju s Khrystusom stany.

Schtož je žiwe, ma šacžucze sa to, schtož je jemu napschecžiwne a schłóne. Čim strowišči a žiwjšči čłowjek bē, čim boljšišči čuje, hdyž jeho khorosč nadpadnje. Na morweho móžesch najčezjšche položicž, wón ničto nječuje. Esy ty duchownje žiwj, dha budžesch swój hrěch čucz a pod hrěchnym brēmjenjom s Davitom šychowacž: moje hrěchi pschědu moju głowu; jako čezke brēmjo wone mje wobczěžuja (Př. 38, 5). Ženje cze nješlyschu na swój hrěch škoržicž, hač hdyž ty ludaržy so spowjedasch a rjeknjesch: Sa khudy, hubjenty, hrěchny čłowjek. Kač dha móže so czi wěricž, so su duchownje žiwj?

Schtož je žiwe, stupa swojemu njepschecželej napschecžiwno. Wacžka so wije a buka, hdyž na nju stupisch. Kač čělny mozg s khorosču wojuja, to je husto pschi mrěcžu widžecž. Esy-li ty duchownje žiwj, dha wojuje we tebi duch pschecžiwno čělu, jako swjaty Pawol praji k Gal. 5, 17. Nadpadnu tebe špytowanja k hrěchej a ty so pschecžiwno nim nještajisch, ale dasch čělu knještwo, dha njeje žane duchowne žiwjenje we tebi.

Schtož je žiwe, chze dobycž nad njepschecželom. Duch dyrbi w tebi šynišči bycž, dnyli čělo; pschetož čělo rěka stary, duch pač nowy čłowjek, a młodži ludžo dobywaju nad starymi, wošlabjenty. Doseč njeje, so wojujesch pschecžiwno swojemu čělu, dobycž dyrbišči a psches ducha čělny skutki moricž. Wschitko, schtož so wot Boha je narodzil, pschewinje swět (1. Jan. 5, 4.). Ty njedobwasch, ale dasch čělu dobywacž; tač su pschewinjeny a žiwjenje ducha njeje pola tebe.

Schtož je žiwe, to so hiba. Molowane šnamjo so nje hiba, wono je morwe. Tehodla napomina Pětr (I. 1, 22. 23): „Dha činěcže swoje dusche pózcžiwne we pošluschnosći teje prawdy psches teho ducha k prawej bratrowskej lubosći; a měcže so mjes sobu s čistej wutrobu jara wulžy lubo, jako kiž wy so s noweho šcže narodžili, niž se sachodneho, ale s njesachodneho smjenja, psches to žiwe Bože słowo, kotrež wěcžnje wostanje.“ Sa njewidžu, so by wopokasowal šprawnje bohobojasnosče, tehodla njewěrju, so je žiwjenje s Boha we tebi, ale dzeržu cze sa molowaneho kšesćijana, sa morweho pschiboha.

Schtož je žiwe, je plóbné, šhmane plóbn pschinjesč. Kač jene plomjo druhe, tač šbudži jene žiwjenje druhe. Davit šlubi

we Psalmje (51, 15.): „Sa chzu pschestupjerjom twoje pucže wucžicž, so bychu so hrěchny k tebi wobrocžili.“ Sa njewidžu, so ty we druhich swězu šawěcžisch; tehodla njemóžu wěricž, so masch sam we sebi swětlo. Schtož njecha druhich wobrocžicž, njeje hódny, so kšesćijan rěka.

Schtož je žiwe, to je čopke. Morwe wězy su same na sebi smne. Ty so njesahorisch, hdyž twojeho bratra pohóršchuj, njejsu horzy w duchu, hdyž swoju Božu službu swjecžisch, njesacžwasch žaneje horliwosče, we wschěch wězach Božu čezč pschisporjecž: Kač dha móžu cze žiweho mjenowacž, hdyž cze morweho widžu?

Schtož je žiwe, to roscže a pschibjera. Njerostu schtomy hač su swoju wyškosč dozpike? Nještupi čłowjek s jennyč létom do druhich, s jeneje starosče do drugeje? Ty wostanjesch, kajkiž su, a hdyž so schto pola tebe pscheměni, dha je widžecž, so wotebjerasch. Njesjebaj so we swojej hordej šlepojčzi a šlepej hordoiczi! Sawěrnje, ty su sa žiwjenje morwy. Bóh tón Knjes čin cze žiweho psches Šesom Khrysta! Šamjen.

Wschelake s bliska a s daloka.

Pruhowanje wólboschmanosče sa knjesow wucžerškich kandidatow je so psched krótkim w Budyščinje wotmělo. Mjes tymi, kotřiž su pruhowanje šhwalobnje wobstali, staj tež dwaj Šerbaj, knjes Šolan a knjes Šođer. Přěšči pschindže jutry sa zhyrtwinského wucžerja do Budyšchinka, hdyž je w tu khwilu s wucžerjom w Wjšchězach. Knjes Šođer je s wucžerjom w Škowjach.

Nowy biblijski pucžnik je nimale docžischčžany. Knjes šarac Matel-Šuczijnanski je jón šašo pschecželnije šastajal. Šsobustawy knihowneho towarštwu jón w bližšim čašu psches swojich knjesow duchownych dostanu. Tež lubym Šerbam, kotřiž hiščcže šobustawy našeho ewangelsko-lutherskeho knihowneho towarštwu njejsu, so biblijski pucžnik sa 15 np. posćicžuje. W nim mamy lubeho wóžerja Božeho słowa psche wschitke dny lěta.

W tutym lěcže je naše knihowne towarštwu swojim šobustawam podalo „domjazny woštar.“ Wotmyšlenje, jako pschichodnu knihu „historiju našich šerbskich wošadow“ wudacž, so njeje hiščcže do skutka štajicž mohło. Pschetož sa tule knihu je dlějšich pschihotow trjeba; ale my so nadžijamy, so budže so tole wotmyšlenje hiščcže wuwjesč dacž, so bychu našchi Šerbja tajku jim witanu knihu dostali. Na horze žadanje s wjele stron so činěcži kniha: „Domascha Šempenskeho šhodjenje sa Khrystusom.“ Tu je w lěcže 1845 njeho knjes šarac Wanak s Łacžanského do Šerbškeho pscheložil, a chze naše knihowne towarštwu tule knihu, kotraž je we wschěch čašach wot pobožnych kšesćijanow wažena byla, s nowa wudacž. Kniha budže šapocžatk 1907 docžischčžana a so potom wot našich pošelnikow rošnošy.

— W bližšim čašu šmėje so šjawne wušbudjenje pschecžiwno wopacžnemu hejtmanej, kiž je w Šöpeniškej radnej šhěži swój šchibały škutk wuwjedł. Ale jeho šhoštanje njebudže tač jara wulke. Štatny rěcžnik budže jeho jenož jebanštwu dla wobškoržicž. Druhe wobškorženja kač falschowanje šjawneje liščžiny psches wopacžne podpismo, rubjenje šwobody su špadnyle, dokelž njeje so sa nje šakonškeho podložka wupokasalo.

K rospominanju.

Wodacž a šahcž je wječenje nabožneho muža.

* * *

Tam mudry myšlicž špocžina,
Šdžež myšlicž hlupy pschestawa.